

U-I-69/06

Datum odločbe: 14. 12. 2006

Področje: prekrški (sistem sankcij za prekrške)

Izrek: Tretji odstavek 223. člena Zakona o prekrških se razveljavi, kolikor je mogoče na njegovi podlagi izreči kazen zavora. Drugi odstavek 223. člena Zakona o prekrških ni v neskladju z Ustavo.

Datum predpisa: 2003.

Dodatno: odgovor Državnega zbora, mnenje Vlade, mnenje Ministrstva za notranje zadeve

Odločitev:

1. točka izreka (delna razveljavitev): 6:1; število PLM 0, število OLM 0

SAMO ZA: Čebulj, Fišer, Krisper Kramberger, Modrijan, Ribičič, Tratnik

SAMO PROTI: Wedam Lukić

2. točka izreka (ni v neskladju z Ustavo): soglasno (7:0).

ZA: Čebulj, Fišer, Krisper Kramberger, Modrijan, Ribičič, Tratnik, Wedam Lukić

POVZETEK ZADEVE:

Predlagatelja (okrajni sodišči) izpodbijata ureditev uporabe sankcij za prekrške iz neusklajenih predpisov po izteku triletnega roka, ki ga predpisuje Zakon o prekrških za uskladitev predpisov, in zatrjujeta, da zaradi izteka tega roka neusklajenih kaznovalnih določb ni več mogoče uporabljati in s tem storilcem prekrškov ni mogoče izreči nobene sankcije.

Rok za uskladitev predpisov, s katerimi so določeni prekrški, se je iztekel 7. 2. 2006. Uskladitev zakona, ki ureja prekrške zoper javni red in mir, je bila izvedena z uveljavitvijo Zakona o varstvu javnega reda in miru, sprejetega 2006. Zakon o proizvodnji in prometu s prepovedanimi drogami pa še ni bil usklajen z določbami Zakona o prekrških, zato je po tem zakonu še vedno bilo mogoče izreči kazen zavora.

Izpodbijani drugi odstavek 223. člena Zakona o prekrških jasno določa, katere sankcije se uporabljajo, zato ne pomeni kršitve načela zakonitosti (prvi odstavek 28. člena Ustave). Ker določba ne odstopa od uveljavljenega sistema sankcij za prekrške, tudi ni v neskladju z 2. členom Ustave.

Pri presoji ustavnosti tretjega odstavka 223. člena Zakona o prekrških si je Ustavno sodišče, upoštevajoč načelo zakonitosti, zastavilo vprašanje, ali je treba izpodbijano določbo razlagati tako, da je s tem določen rok za uporabo sankcij iz neusklajenih predpisov. Ugotovilo je, da je bil eden od namenov zakonodajalca pri sprejemanju Zakona o prekrških tudi ukinitve kazni zavora. Uskladitev določb o zaporni kazni je prepustil področnim zakonom in določil rok za njihovo uskladitev. Ta rok ni zgolj instrukcijski, kot sta zatrjevala Državni zbor in Vlada, pač pa pomeni določitev obdobja, v katerem je še dopustno za določene prekrške izrehati kazen zavora. Po izteku tega roka je ureditvi mogoče očitati neskladje z zakonodajalčevim namenom in zato neskladje z načelom konsistentnosti kot enim izmed načel pravne države iz 2. člena Ustave. Ustavno sodišče je zato to določbo razveljavilo, kolikor je na njeni podlagi mogoče izreči kazen zavora. Zaradi razveljavitve prehodne določbe izrekanje kazni zavora ni več mogoče.

Ekonomska dimenzija ni prisotna.

EKONOMSKA DIM.	1	2	3	4	5
Pozicija sodbe in protisodbe	nerazporejeno				
Pozicija LM					

Družbene dimenzije ni.

DRUŽBENA DIM.	1	2	3	4	5
Pozicija sodbe in protisodbe	nerazporejeno				
Pozicija LM					

AVTORITARNA DIM.	1	2	3	4	5
Pozicija sodbe in protisodbe	S				PS
PROTI: Wedam Lukić				1	1
ZA: vsi ostali	1	1			

Odločba:

V obravnavani zadevi je prisotna izključno avtoritarna dimenzija. Gre namreč za presojo ustavnosti ureditve sistema sankcij za prekrške, ki jo je sprejel zakonodajalec; zastavlja se vprašanje razmerja do te zakonske ureditve. Zakonodajalec v roku, ki ga je sam predpisal, ni opravil svoje dolžnosti v celoti, saj ni uredil sistema sankcij za prekrške tako, kot je izhajalo iz njegovega namena. Ustavno sodišče je zato izpodbijano zakonsko določbo delno razveljavilo, kar pomeni, da s takojšnjim učinkom ni mogoče več izreči kazni zapor za prekršek. Pozicija 1. Odločitev v 2. točki izreka ne spremeni pozicije odločbe, ker v tej točki izreka zapisana določba ne odstopa od uveljavljenega sistema sankcij za prekrške. Torej **pozicija 1.**

Nasprotna odločitev:

Nasprotna odločitev bi pomenila, da Ustavno sodišče šteje triletni rok za instruksijski; ko bo zakonodajalec uspel spremeniti ureditev, bo to tudi storil. Takšno stališče bi pomenilo, da ne bi prišlo do razveljavitve izpodbijane zakonske določbe, ampak do ugotovitve, da ne krši ne načela zakonitosti, ne načel pravne države. Ohranjanje takšnega stanja pa bi šlo v škodo posameznika, ki bi se mu v tem vmesnem času lahko izrekla tudi kazen zapor za storjeni prekršek. **Pozicija 5.**

Sodnica Wedam Lukić je glasovala proti delni razveljavitvi zakonske določbe (soglašala pa je z ugotovitvijo, da je druga izpodbijana zakonska določba ustavnoskladna). Zakaj je glasovala proti, ne vemo, ker ni napisala ločenega mnenja. Glede na to, da je soglašala z 2. točko izreka, gre sklepati, da **gre njena pozicija v smeri pozicije nasprotne odločitve.**

MEDNARODNA PRAVNA VPETOST (OCENA OD 1 DO 4 ali neocenjeno-NC)		
Odločitev in sodniki ZA	1	Ni prisotna.
PROTI: Wedam Lukić	NC	

NAKLONJENOST VLADI (OCENA OD 1 DO 4 ali neocenjeno - NC)		
Odločitev in sodniki ZA	2	<i>Vlada meni, da je triletni rok instruksijski, z ureditvijo ni kršeno načelo zakonitosti, saj so bili prekrški predpisani skupaj s sankcijo, še preden je bilo dejanje storjeno. Zahtevi sodišč sta neutemeljeni.</i>
PROTI: Wedam Lukić	NC	<i>Podrobnejše pozicije ni mogoče dati, ker ni ločenega mnenja, iz katerega bi bila razvidna utemeljitev glasu. Iz odločitve pa je mogoče sklepati na to, da se sodnica strinja z mnenjem vlade.</i>